

Ko sva si segla v roko, sem se zasmel na glas.

»Pojedla in popila sva par uhanov, Štefkinih zlatih uhanov! Njeno poslednje bogastvo so bili. Ali so ti teknili?«

Videl sem, da je brizgnila beseda naravnost na srce.

In ko je šel, sem stopil k Štefki, ki mi je prišla naproti, tiha in topla. Ogabnost, ki je bila v meni, mi je segla do grla. Besede so bruhrnile, da sam nisem vedel, kdaj in kam.

»Was soll dies blöde Lächeln? Ich mag deine Gnade nicht, mag deine Güte nicht! ... Mag deine Liebe nicht!«

Stala je pred menoj okamenela; tudi oči, te lepe, so strmele mrtve. —

Mučenec, največji med vsemi, kar jih je kdaj trpelo in umrlo zaradi lepote svojega srca, Ivan Grohar, ti spiš dolgo spanje. Dal bi skrinjo cekinov, da bi ti mogel reči le še eno samo zvesto besedo!

Štefka, kje si ti? Ali nič ne slišiš? —

Kako dobro je, da je človek novelist! —

FRAGMENTI IZ »TRENTARSKEGA ŠTUDENTA«.

V PLANINE.

(Potem, ko je zapustil Tolminski grad.)

Otrok sem bil in v svet zahrepenel.
Hrepenenje
me je vrglo v svet in življenje.
Svet in življenje sem stokrat proklel.

Še zadnjo kletev: Proklete ceste,
ki greste,
večnovabljive,
v daljave sive!

Moja noga se vas več ne dotakne.
V svoje goré scholar se umakne:
pastir
v naših goráh bom užival mir.

Mir? Beseda besed, delež otrok,
ko v dušah čistih živi Bog.

A jaz? Zabil sem nanj:
v omotici mladih sanj
sem dušo prodal — mir mi je vzet,
ne vrne ga planinski svet.
Nemiren trpel bom do zadnjega dne:
pokora — materine solzé,
pokora — očetov obraz,
pokora — moj lastni jaz — —

Ena želja, ena sama želja je moja:
Ko bo konec nemira, ko bo konec boja,
mi reci vest:
Dovolj si trpel za grehe z mladih cest! —
To dušo mi vteši in naj je ne reši,
vdan pozdravim svoje smrti dan!

Jos. Lovrenčič.

ČEZ VRT TRI SVETLE ZVEZDICE ...

Čez vrt tri svetle zvezdice
se svetijo in utrinjajo,
sred rož tri lučke — kresničice
zdaj vstajajo, zdaj izginjajo —

In kadar za lučkami zakoprnim,
krog mene noč začrni,
in kadar stegnem roke, sred rož
me trn do krvi zaskeli ...

Jože Plot.